

DET KONGELIGE
UTENRIKSDEPARTEMENT

Prop. 122 S

(2018–2019)

Proposisjon til Stortinget (forslag til stortingsvedtak)

Samtykke til deltakelse i en beslutning i EØS-komiteen om innlemmelse i EØS-avtalen av beslutning (EU) 2019/420 om EUs ordning for sivil beredskap

*Tilråding fra Utenriksdepartementet 7. juni 2019,
godkjent i statsråd samme dag.
(Regjeringen Solberg)*

1 Bakgrunn

EUs ordning for sivil beredskap i perioden 2014–2020 ble i 2014 innlemmet i EØS-avtalen, jf. Prop. 105 S (2013–2014) om samtykke til deltakelse i en beslutning i EØS-komiteen om innlemmelse i EØS-avtalen av beslutning (EU) nr. 1313/2013 om EUs ordning for sivil beredskap (2014–2020). Programmet følger EUs finansieringsperiode 2014–2020.

Europaparlaments- og rådsbeslutning (EU) 2019/420 om endring av beslutning nr. 1313/2013/EU om en ordning for sivil beredskap i Unionen ble vedtatt 13. mars 2019 og trådte i kraft i EU 21. mars 2019. I det følgende omtales beslutningen som «endringsbeslutningen». Utkast til EØS-komiteébeslutning legger opp til at endringsbeslutningen innlemmes i EØS-avtalens protokoll 31.

Endringsbeslutningen innebærer endringer i de to siste årene av programperioden 2019 og 2020. Bakgrunnen for endringsbeslutningen er først og fremst at EU har erfart at ordningen ikke har fungert på tilfredsstillende måte. Det har særlig vært tilfellet under de store skogbrannene i Sør-Europa i 2017, da EU erfarte at medlemsstatene ikke hadde kapasitet til å bistå hverandre i

nødvendig grad, spesielt når flere medlemsstater ble rammet samtidig.

Innlemmelse av endringsbeslutningen i EØS-avtalen vil medføre en økonomisk tilleggsforpliktelse for Norge på om lag 44,2 mill. kroner for årene 2019 og 2020. Etersom endringsbeslutningen innebærer økonomiske konsekvenser, er Stortingets samtykke til deltakelse i EØS-komiteens beslutning nødvendig i medhold av Grunnloven § 26 andre ledd. For å sikre norsk deltakelse i ordningen i 2019, legges det opp til at Stortingets samtykke innhentes før det treffes beslutning i EØS-komiteen. Beslutningen i EØS-komiteen er ventet i juli 2019.

Utkast til EØS-komiteébeslutning og beslutning (EU) 2019/420 i uoffisiell norsk oversettelse følger som trykte vedlegg til proposisjonen.

2 Generelt om EUs ordning for sivil beredskap

Hensikten med EUs ordning for sivil beredskap er å legge til rette for et bredt samarbeid i Europa innen samfunnssikkerhet og beredskap. Norge har deltatt i det europeiske samarbeidet om sivil

beredskap siden 1982, først gjennom «Handlingsprogrammet for sivil beredskap», deretter i «EUs samordningsmekanisme» og «EUs ordning for sivil beredskap». Ordningen er det viktigste rettslige grunnlaget i EU for sivil katastrofeinnsats og for annet samfunnsikkerhets- og beredskapsarbeid, og innebærer at deltakerstatene stiller ressurser til rådighet for kriserammede land, både i og utenfor Europa.

EUs ambisjon med endringsbeslutningen er å bygge opp og videreutvikle en felleseuropeisk krisehåndteringsevne som adresserer økningen og alvorlighetsgraden i antall natur- og menneskeskapte kriser som har rammet Europa de senere årene. Dette gjøres gjennom blant annet å styrke den sivile beredskapsreserven samt å etablere rescEU, som kan anvendes ved kriser i medlemsstatene når nasjonale kapasiteter og den sivile beredskapsreserven ikke er tilstrekkelig.

Norge har i programperioden mottatt finansielle bidrag fra EUs ordning for sivil beredskap. Det ble gitt økonomisk støtte på om lag 1 million euro til HarbourEx i 2015, som var den største øvelsen i Norge på mange år innenfor brann, eksplosjon og farlige stoffer. Norge fikk også om lag tilsvarende beløp til å finansiere en stor humanitær øvelse i Norge i 2016 (Triplex). Norge har også mottatt finansiering for å delta på seminarer, prosjekter og utdanning gjennom EUs ordning for sivil beredskap.

Ordningen forvaltes i Norge av Direktoratet for samfunnsikkerhet og beredskap (DSB) på vegne av Justis- og beredskapsdepartementet. Ordningen kan også være relevant for andre sivile sektorer som helse, samferdsel, miljø og kunnskap, bl.a. gjennom kunnskaps- og kapasitetsoppbygging, herunder etableringen av det norske Emergency Medical Team. Ordningen har også en grensdragning mot forsvarssektoren når det gjelder sivile sektors bidrag og kapasitetsoppbygging innenfor totalforsvaret, samt på utenriksfeltet både sikkerhetspolitisk og gjennom humanitær bistand til tredjeland.

3 Nærmere om endringsbeslutningen

De viktigste endringene som følger av endringsbeslutningen, er å styrke europeisk samfunnsikkerhets- og beredskapsarbeid. Styrkingen gjennomføres dels ved økte bevilgninger til den sivile beredskapsreserven (tidligere kalt «Voluntary Pool»), og dels ved opprettelse av rescEU. Endringsbeslutningen legger også opp til en styr-

king av det forebyggende arbeidet i medlemsstatene.

Endringene er gjennomført ved å gjøre en rekke endringer i artiklene i beslutning nr. 1313/2013/EU.

3.1 Forebygging

I endringsbeslutningen er forebygging gitt en sentral plass, jf. blant annet artikkel 6. Det presiseres at det på dette området er behov for ytterligere innsats. Endringsbeslutningen gir derfor anvisning om at medlemsstatene blant annet skal videreutvikle nasjonale og regionale risikovurderinger, risikohåndteringsevne, samt planlegging og håndtering av katastroferisiko. Artikkel 6 gir også anvisning om at medlemsstatene regelmessig skal sende sammendrag av risikovurderinger og nasjonale vurderinger av dette til Europakommisjonen.

Det fremheves at dersom en deltakerstat hyppig ber om samme form for bistand eller assistanse til samme type hendelse eller katastrofe, kan Europakommisjonen be om nærmere grunnlag og supplerende opplysninger for å forebygge og planlegge mot ytterligere tilfeller av samme type hendelse. Skulle en stat be om samme type assistanse til samme type hendelse tre ganger innenfor et tidsrom på tre år, kan Europakommisjonen foreslå ytterligere tiltak og oppfordre til styrket beredskap på feltet, jf. artikkel 6.

I tillegg etableres et kunnskapsnettverk som skal bidra til å samle kunnskapen som finnes i medlemsstatene, jf. artikkel 13. Kunnskapsnettverket skal også bidra til gjennomføring av opplæring, øvelser, erfaringsbasert læring og kunnskapsformidling.

3.2 Beredskap og respons

Den sivile beredskapsreserven (tidligere kalt EERC eller Voluntary Pool) videreføres i stor grad, jf. artikkel 11. Den sivile beredskapsreserven er en frivillig europeisk reserve bestående av deltakerstatenes eksisterende innsatskapasiteter, og omfatter moduler, andre beredskapsressurser og andre kategorier eksperter. Det er medlemsstatene som velger om de ønsker å melde inn kapasiteter, basert på behov i beredskapsreserven. Bistanden og assistansen som en deltakerstat yter gjennom den europeiske sivilberedskapsreserven supplerer eksisterende kapasiteter i anmodende stat, uten at dette berører deltakerstatenes primære ansvar for forebygging mot og innsats ved kriser og katastrofer.

Pr. 15. mars 2019 er det innmeldt (registrert, sertifisert og i prosess) 106 ulike kapasiteter fordelt på 23 stater. Norge har én innmeldt kapasitet, Emergency Medical Team (NOR-EMT).

Nytt i endringsbeslutningen er at det legges opp til en rekke forenklinger i bruken av beredskapsreserven, samt at de innmeldte kapasitetene blant annet vil kunne motta en høyere grad av finansiering til tilpasning, reparasjon og operativ drift under anvendelse/deployering, jf. artikkel 23.

Nytt i endringsbeslutningen er også opprettelsen av rescEU, jf. artikkel 12. RescEU er en reserve av ressurser som kan anvendes ved kriser i medlemsstatene når nasjonale kapasiteter og den sivile beredskapsreserven ikke er tilstrekkelig. Eksempler på hvilke ressurser som skal tillegges rescEU, er skogbrannhelikopter/-fly.

Europakommisjonen er ansvarlig for å beslutte hvilke ressurser det er behov for i rescEU. Endringsbeslutningen gir anvisning om at det skal tas hensyn til identifiserte og nye risikoer, samlede ressurser og mangler på europeisk nivå, og da spesielt innenfor skogbrannsløkking fra luften, kjemiske, biologiske, radiologiske og kjernefysiske hendelser og akuttmedisinsk beredskap. Hvilke kapasiteter rescEU skal bestå av vedtas ved gjennomføringsrettsakter, jf. artikkel 30.

Det er medlemsstatene som er ansvarlig for kjøp, innleie eller leasing av ressursene i rescEU, men de vil i stor grad finansieres gjennom EUs ordning for sivil beredskap. Det innebærer at Europakommisjonen får påvirkning på bruken av ressursene i rescEU.

Det understrekes i endringsbeslutningen at kravet til god og tilstrekkelig nasjonal beredskap ligger fast. Ordningen kommer *ikke* til erstatning for det ambisjonsnivået en stat forventes å ha på egen beredskapskapasitet innenfor kjente trusler og krisescenarier. Medlemsstatene kan med andre ord ikke lene seg på at rescEU er opprettet, men rescEU skal være en nødvendig forsterkning ved større katastrofer. Det kan også dreie seg om spesielt langvarige hendelser eller sjeldne hendelser der nasjonal kapasitet er begrenset.

3.3 Overgangsbestemmelser

RescEU vil ikke være fullt operativ før i 2025. Det er derfor innført overgangsbestemmelser om at Europakommisjonen kan yte direkte finansiering for å sikre rask tilgang på relevante nasjonale kapasiteter, jf. artikkel 35. Dette innebærer at Europakommisjonen kan yte direkte finansielt tilskudd til deltakerstatene uten å gå veien om gjen-

nomføringsrettsakter. Ressursene i overgangsperioden skal betegnes som «rescEU-ressurser», jf. artikkel 35 annet ledd.

Endringsbeslutningen gir også uttrykk for at Europakommisjonen og medlemsstatene bør bestrebe seg på å innhente ytterligere ressurser, herunder brannsløkkingshelikoptre i forkant av skogbrannsesongen 2019. Medlemsstatene fikk dermed våren 2019 mulighet til å melde at de var interessert i å bidra i rescEU med skogbrannhelikopter/-fly for sommeren mot en dekning av om lag 75 pst. av utgiftene. Norge har ikke meldt inn noen interesse.

4 Beslutningen i EØS-komiteen

Utkastet til beslutning i EØS-komiteen inneholder en innledning og tre artikler. I innledningen blir det vist til artikkel 86 og 98 i EØS-avtalen, som regulerer endringer i vedleggene og protokollene til avtalen ved en EØS-komiteebeslutning.

Artikkel 1 slår fast at EØS-avtalens protokoll 31 artikkel 10 nr. 8 bokstav d) tilføyes følgende i strekpunktet (europaparlaments- og rådsbeslutning nr. 1313/2013/EU):

«, endret ved:

–**32019 D 0420**: Europaparlaments- og rådsbeslutning (EU) 2019/420 av 13. mars 2019 om endring av beslutning nr. 1313/2013/EU om en ordning for sivil beredskap i Unionen (EUT L 77I av 20.3.2019, s. 1).»

Artikkel 2 slår fast at beslutningen trer i kraft dagen etter at alle meddelelser etter EØS-avtalens artikkel 103 nr. 1 er inngitt. Videre at beslutningen får anvendelse fra 21. mars 2019.

Artikkel 3 slår fast at vedtaket i EØS-komiteen skal kunngjøres i EØS-avdelingen av og EØS-tillegget til *Den Europeiske Unions tidende*.

5 Konstitusjonelle forhold

Ettersom endringsbeslutningen innebærer økonomiske konsekvenser som krever finansiering i flere år, er Stortingets samtykke til deltakelse i EØS-komiteens beslutning nødvendig i medhold av Grunnloven § 26 andre ledd.

For å hindre at Norge forsinkes ikrafttredelse av EØS-komiteens beslutning, og for å gjøre det mulig for EØS/EFTA-statene å delta i ordningen i 2019, fremmes forslag om at Stortinget gir sitt samtykke før EØS-komiteen treffer sin beslut-

ning. Det vil dermed ikke være nødvendig for Norge å ta konstitusjonelt forbehold ved beslutning i EØS-komiteen.

Det er ikke ventet at det vil komme endringer i utkastet til beslutning i EØS-komiteen. Dersom den endelige beslutningen skulle avvike vesentlig fra utkastet som er lagt ved denne proposisjonen, vil saken bli fremlagt for Stortinget på nytt.

6 Administrative og økonomiske konsekvenser

EØS-komiteens beslutning vil innebære en økonomisk tilleggsforpliktelse for Norge. Som følge av endringsbeslutningen øker den totale kontingenten for medlemsstatene i programperioden 2014–2020 med 205 millioner euro, fra 368 millioner euro til 573 millioner euro. Beslutningen får ikke tilbakevirkende kraft, den økte kontingenten fordeles seg kun på gjenværende år (fordeles også delvis på årene i etterkant av den formelle programperioden, da det forventes igangsatt en del prosjekter/ innkjøp de neste par årene hvor utgifter forfaller).

Norges andel ifølge opprinnelig ordning var på nærmere 106 millioner kroner for perioden 2014–2020¹. Den nye ordningen innebærer en tilleggsforpliktelse for Norge på 44,2 millioner kroner². Samlet økonomisk forpliktelse for Norge i gjenværende periode 2019 og 2020 er i størrelsesorden 76 millioner kroner.³ Innbetalingen for 2019 beregnes til om lag 9,62 millioner kroner, og er del av opprinnelig forpliktelse for opprinnelig ordning. Denne dekkes derfor innenfor eksisterende rammer på Justis- og beredskapsdepartementets budsjett. Den resterende samlede forpliktelsen på om lag 66 millioner kroner vil fordeles i årene 2020–2025, men slik at de største beløpene forfaller først og deretter antas å være suksessivt synkende. Som orientert om i Prop. 105 S (2013–2014) er årsaken til at innbetalingene ikke avsluttes samtidig med at programperioden formelt er over i 2020, blant annet at det igangsettes prosjekter sent i programperioden som vil pågå etter den formelle avslutningen av programperioden.

¹ Regnet etter vekslingskurs 04.04.2019. Dette var forpliktelsen i 2014 etter en proporsjonalitetsfaktor på 3 %, innbetalingene har vært en god del lavere grunnet variasjon i valutakurs og en lavere proporsjonalitetsfaktor i perioden 2014–2018 (2,28 %). Kilde: EFTA-sekretariatet.

² Utrechnet fra EFTAs estimat på 4, 6 mill. euro etter vekslingskurs 04.04.2019

³ Kilde: EFTA-sekretariatet. Viktig å skille mellom økonomisk forpliktelse og faktisk innbetaling

Beslutningen krever ikke lov- eller forskrifts- endringer.

Regjeringen kommer tilbake med forslag til håndtering av de økonomiske konsekvensene av fortsatt deltakelse i den nye ordningen i de årlige fremleggelsene av Prop. 1 S.

7 Konklusjon og tilråding

For Norge representerer EUs ordning for sivil beredskap først og fremst et viktig sikkerhetsnett for norsk samfunnssikkerhet og beredskap. Dersom det skjer en hendelse i Norge som ikke kan håndteres tilstrekkelig nasjonalt, kan norske myndigheter be om bistand fra EU. Ny teknologi, mer ekstremvær, endrede sikkerhetsutfordringer og økt globalisering er momenter som stadig medfører nye trusler mot samfunnssikkerheten. Noen av truslene er forutsigbare og må forventes å inntreffe jevnlig, slik at hver enkelt stat må ha egen beredskap for dette. Andre trusler og risikoer er sjeldne, men har store konsekvenser for de enkelte statene (såkalte «high risk, low probability-hendelser»). Det er samfunnsøkonomisk lønnsomt med en felleseuropeisk beredskapsordning fremfor at enkeltstater fullt ut skal måtte bygge egen beredskap for håndtering av slike risikoer og trusler. Dette har vært et viktig argument for Norges deltakelse i den felleseuropeiske beredskapsordningen så langt.

Å stille nasjonale kapasiteter tilgjengelig i sivilberedskapsreserven endrer ikke det grunnleggende prinsippet om nasjonal selvråderett i en situasjon der Norge skulle trenge disse selv. Skulle det oppstå en alvorlig situasjon i Norge, vil norske myndigheter raskere kunne anmode om andre staters kapasiteter fra denne reserven.

Så langt har Norge vært en større tilbyder av ressurser for krisehåndtering enn mottaker, men senest under skogbrannsesongen i 2018 valgte Norge å varsle om et mulig ressursbehov gjennom ordningen dersom situasjonen her hjemme skulle forverre seg. Våren 2019 har allerede gitt utfordringer i form av skogbrann utenfor normal skogbrannsesong.

Deltakelse i EUs ordning for sivil beredskap innebærer en rekke ikke-målbare størrelser. I tillegg til å fungere som et sikkerhetsnett for Norge, medfører deltakelsen ikke minst økt trygghet for Norges befolkning. Gjennom ordningen har Norge også hatt tilgang til kurs og trening samt mulighet for å påvirke europeisk samfunnssikkerhetstenkning i en retning som Norge har nytte av. Norge har gjennom ordningen også fått finansiert

Samtykke til deltakelse i en beslutning i EØS-komiteen om innlemmelse i EØS-avtalen av beslutning (EU) 2019/420 om EUs ordning for sivil beredskap

flere større øvelser og prosjekter. Ordningen bidrar også til å forenkle muligheten for å hente ut satellittinformasjon ved bl.a. flom og skogbrann gjennom det europeiske jordobservasjonsprogrammet Copernicus.

Summen av tiltak som følger av endringsbeslutningen vil kunne bidra betydelig til økt kollektiv beredskap i Europa og dermed også styrket beredskap på nasjonalt nivå i den enkelte deltakerstat, inkludert Norge, fordi de øvrige statene vil kunne ha mer å bidra med ved en eventuell hendelse her til lands. RescEU vil ha forutsetninger til å utgjøre en forskjell ved omfattende kriser og gi avgjørende forutsigbarhet til situasjoner og hendelser som går utenpå de ressursene som finnes i hver enkelt stat (flom, masseskader, storulykker, skogbrann, maritime hendelser, brannskadde, terror og helserelevante krisescenarier).

Videre norsk deltakelse i ordningen er viktig også i et perspektiv om nordisk samarbeid. Først og fremst gjelder dette gjennom å bidra til en tydeligere regional beredskapsoppbygging i Norden. Svært mye av det nordiske samarbeidet hviler på EUs ordning for sivil beredskap, og mange operative diskusjoner er basert på at alle nordiske land er med. Som NATO-land og et land med et

totalforsvar er det også viktig å kunne følge den videre utviklingen av samarbeidet mellom EU og NATO innenfor det sivile beredskapsarbeidet.

Justis- og beredskapsdepartementets vurdering er at de beredskapsmessige hensynene oppveier de økonomiske konsekvensene som følger av økt kontingent for deltakelse, samt at Norge både praktisk, formelt og omdømmemessig er best tjent med fortsatt deltakelse i ordningen i inneværende programperiode.

Justis- og beredskapsdepartementet tilrår at Norge deltar i en beslutning i EØS-komiteen om innlemmelse i EØS-avtalen av beslutning (EU) 2019/420 om EUs ordning for sivil beredskap. Utenriksdepartementet slutter seg til dette.

Utenriksdepartementet

tilrår:

At Deres Majestet godkjenner og skriver under et fremlagt forslag til proposisjon til Stortinget om samtykke til deltakelse i en beslutning i EØS-komiteen om innlemmelse i EØS-avtalen av beslutning (EU) 2019/420 om EUs ordning for sivil beredskap.

Vi **HARALD**, Norges Konge

st a d f e s t e r :

Stortinget blir bedt om å gjøre vedtak om samtykke til deltakelse i en beslutning i EØS-komiteen om innlemmelse i EØS-avtalen av beslutning (EU) 2019/420 om EUs ordning for sivil beredskap, i samsvar med et vedlagt forslag.

Forslag

til vedtak om samtykke til deltakelse i en beslutning i EØS-komiteen om innlemmelse i EØS-avtalen av beslutning (EU) 2019/420 om EUs ordning for sivil beredskap

I

Stortinget samtykker i deltakelse i en beslutning i EØS-komiteen om innlemmelse i EØS-avtalen av beslutning (EU) 2019/420 om EUs ordning for sivil beredskap.

Vedlegg 1

EØS-komiteens beslutning nr. [...] av [...] om endring av EØS-avtalens protokoll 31 om samarbeid på særlige områder utenfor de fire friheter

EØS-KOMITEEN HAR –

under henvisning til avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, heretter kalt EØS-avtalen, særlig artikkel 86 og 98, og på følgende bakgrunn:

- (1) Samarbeidet mellom partene i EØS-avtalen bør utvides til å omfatte europaparlaments- og rådsbeslutning (EU) 2019/420 av 13. mars 2019 om endring av beslutning nr. 1313/2013/EU om en ordning for sivil beredskap i Unionen¹
- (2) EØS-avtalens protokoll 31 bør derfor endres for å gjøre et slikt utvidet samarbeid mulig fra 21. mars 2019 –

TRUFFET DENNE BESLUTNING:

Artikkel 1

I EØS-avtalens protokoll 31 artikkel 10 nr. 8 bokstav d) tilføyes følgende i strekpunktet (europaparlaments- og rådsbeslutning nr. 1313/2013/EU):

«, endret ved:

- **32019 D 0420:** Europaparlaments- og rådsbeslutning (EU) 2019/420 av 13. mars

¹ EUT L 77I av 20.3.2019, s. 1.

2019 om endring av beslutning nr. 1313/2013/EU om en ordning for sivil beredskap i Unionen (EUT L 77I av 20.3.2019, s. 1).»

Artikkel 2

Denne beslutning trer i kraft dagen etter at alle meddelelser etter EØS-avtalens artikkel 103 nr. 1² er inngitt.

Den får anvendelse fra 21. mars 2019.

Artikkel 3

Denne beslutning skal kunngjøres i EØS-avdelingen av og EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende*.

Utferdiget i Brussel [...].

For EØS-komiteen	EØS-komiteens
Formann	sekretærer
[...]	[...]

² [Ingen forfatningsrettslige krav angitt.] [Forfatningsrettslige krav angitt.]

Vedlegg 2

Europaparlaments- og rådsbeslutning (EU) 2019/420 av 13. mars 2019 om endring av beslutning nr. 1313/2013/EU om en ordning for sivil beredskap i Unionen

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR

under henvisning til traktaten om Den europeiske unions virkemåte, særlig artikkel 196,

under henvisning til forslag fra Europakommisjonen,

etter oversending av utkast til regelverksakt til de nasjonale parlamentene,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske økonomiske og sosiale komité¹,

under henvisning til uttalelse fra Regionkomiteen²,

etter den ordinære regelverksprosedyren³ og ut fra følgende betraktninger:

- 1) Unionens ordning for sivil beredskap («unionsordningen»), som er omfattet av europaparlaments- og rådsbeslutning nr. 1313/2013/EU⁴, styrker samarbeidet mellom Unionen og medlemsstatene og letter samordningen på det sivile beredskapsområdet for å forbedre Unionens innsats ved naturkatastrofer og menneskeskapte katastrofer.
- 2) Unionsordningen skal fremme solidaritet mellom medlemsstatene i samsvar med artikkel 3 nr. 3 i traktaten om Den europeiske union (TEU), men samtidig anerkjennes det at medlemsstatene har hovedansvaret for forebygging av, beredskap for og innsats ved naturkatastrofer og menneskeskapte katastrofer.
- 3) Naturkatastrofer og menneskeskapte katastrofer kan inntreffe overalt i verden, ofte uten forvarsel. Både naturkatastrofer og menneskeskapte katastrofer forekommer stadig hyppigere og har blitt stadig mer ekstreme og sam-

mensatte, samtidig som de forverres av virkningene av klimaendringene og ikke tar hensyn til nasjonale grenser. De menneskelige, miljømessige, sosiale og økonomiske konsekvensene av katastrofene kan komme til å bli av hittil ukjent omfang.

- 4) Den senere tids erfaring har vist at avhengigheten av frivillige tilbud om gjensidig bistand som samordnes og tilrettelegges gjennom unionsordningen, ikke alltid sikrer at ressursene som gjøres tilgjengelig, er tilstrekkelige for å sikre at de grunnleggende behovene til personer som er rammet av katastrofe, dekkes på en tilfredsstillende måte, eller at miljø og eiendom blir behørig ivaretatt. Dette gjelder særlig når medlemsstatene rammes samtidig av katastrofer som både har gjentatt seg og kommer overraskende, enten det er naturkatastrofer eller menneskeskapte katastrofer, og den kollektive kapasiteten er utilstrekkelig. For å bøte på disse manglene og håndtere nye farer bør alle unionsordninger utnyttes så fleksibelt som mulig, herunder gjennom å fremme aktiv deltakelse fra det sivile samfunn.
- 5) Det er viktig at medlemsstatene iverksetter hensiktsmessige forebyggende tiltak og beredskapstiltak, herunder sikrer tilgang til ressurser i tilstrekkelig antall for å håndtere katastrofer, særlig skogbranner. Ettersom Unionen i de senere år har vært utsatt for særlig voldsomme og omfattende skogbranner som har avdekket alvorlige operative mangler i flere medlemsstater og i den europeiske beredskapsressursen for katastrofesituasjoner (EERC), som ble opprettet i form av en ressurs som medlemsstatene frivillig har forpliktet seg til å holde i beredskap i henhold til beslutning nr. 1313/2013/EU, bør tilleggstiltak også treffes på unionsplan. Forebygging av skogbranner er også av grunnleggende betydning for den globale forpliktelsen til å redusere utslippene av CO₂.

¹ Uttalelse avgitt 18. oktober 2018 (ennå ikke offentliggjort i EUT).

² EUT C 361 av 5.10.2018, s. 37.

³ Europaparlamentets holdning av 12. februar 2019 (ennå ikke offentliggjort i EUT) og rådsbeslutning av 7. mars 2019.

⁴ Europaparlaments- og rådsbeslutning nr. 1313/2013/EU av 17. desember 2013 om en ordning for sivil beredskap i Unionen (EUT L 347 av 20.12.2013, s. 924).

Samtykke til deltakelse i en beslutning i EØS-komiteen om innlemmelse i EØS-avtalen av beslutning (EU) 2019/420 om EUs ordning for sivil beredskap

- 6) Forebygging er av stor betydning som vern mot naturkatastrofer og menneskeskapte katastrofer, og på dette området kreves ytterligere innsats. For dette formål bør medlemsstatene regelmessig oversende sammendrag av sine risikovurderinger og en vurdering av sin risikohåndteringsevne, med fokus på de viktigste risikoene, til Kommisjonen. I tillegg bør medlemsstatene utveksle opplysninger om forebyggende tiltak og beredskapstiltak, særlig slike som trengs for å håndtere de viktigste risikoene som får virkninger over landegrensene, men der det er relevant, også risikoer med lav sannsynlighet og store konsekvenser.
- 7) Sammen med medlemsstatene bør Kommisjonen videreutvikle retningslinjer for å lette utvekslingen av opplysninger om håndtering av katastroferisiko. Disse retningslinjene bør bidra til å øke sammenlignbarheten av opplysningene, særlig der medlemsstatene står overfor lignende risikoer eller risikoer med virkninger over landegrensene.
- 8) Forebygging og håndtering av katastroferisiko innebærer at det er nødvendig å utforme og gjennomføre risikohåndteringstiltak som omfatter samordning mellom en lang rekke aktører. Ved utarbeiding av risikovurderinger og risikohåndteringstiltak er det viktig å ta hensyn til nåværende klimavariabilitet og forventet utviklingsbane for klimaendringene. Utarbeiding av risikokart er en avgjørende faktor for å kunne styrke de forebyggende tiltakene og beredskapsressursene. Tiltak for å redusere sårbarheten til befolkningen, økonomisk virksomhet, herunder kritisk infrastruktur, dyrevelferd og ville dyr og planter, miljøressurser og kulturelle ressurser som biologisk mangfold, skogenes økosystemtjenester og vannressurser, er av avgjørende betydning.
- 9) For å styrke planleggingen og samordningen av forebyggingen og beredskapen mellom medlemsstatene bør Kommisjonen i samarbeid med medlemsstatene kunne opprette særskilte samrådsordninger. Videre bør Kommisjonen kunne anmode om opplysninger om forebyggende tiltak og beredskapstiltak knyttet til særlige risikoer når en medlemsstat ofte anmoder om bistand. Kommisjonen bør vurdere disse opplysningene med sikte på å øke Unionens samlede støtte til håndteringen av katastroferisiko og styrke medlemsstatenes forebyggings- og beredskapsnivåer. Den administrative byrden bør reduseres og forbindelsene med andre av Unionens sentrale politikkområder og ordninger bør styrkes, særlig de europeiske struktur- og investeringsfondene nevnt i europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1303/2013⁵.
- 10) Oversvømmelser utgjør en stadig større risiko for Unionens borgere. For å styrke de forebyggende tiltakene og beredskapstiltakene på det sivile beredskapsområdet og redusere sårbarheten til deres respektive befolkninger når det gjelder risiko for oversvømmelse, er det nødvendig at medlemsstatene, når de utfører sine risikovurderinger i henhold til denne beslutning, gjør full bruk av blant annet de risikovurderinger som er gjort i henhold til europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/60/EF⁶, for å avgjøre om det er risiko for at deres vassdrag og kystlinjer blir oversvømmet, og treffe egnede og samordnede tiltak for å redusere disse risikoene.
- 11) Det er nødvendig å styrke den kollektive beredskaps- og innsatsevnen ved katastrofer, særlig gjennom gjensidig støtte i Europa. For å gjenspeile den nye rettslige rammen som innføres ved denne beslutning, bør den europeiske beredskapsressursen for katastrofesituasjoner (EERC) og den frivillige beredskapsressursen i stedet kalles den europeiske sivilberedskapsreserven.
- 12) Å styrke den europeiske sivilberedskapsreserven forutsetter økt finansiering fra Unionen av tilpasning og utbedring av ressursene samt operative kostnader.
- 13) I tillegg til å styrke de samlede eksisterende ressursene bør rescEU opprettes for å kunne settes inn som en siste utvei i mer omfattende situasjoner der eksisterende ressurser på nasjonalt plan og ressursene som medlemsstatene har forpliktet seg til å holde i beredskap for den europeiske sivilberedskapsreserven, under de rådende omstendigheter ikke er i stand til å sikre en effektiv innsats ved ulike typer katastrofer.
- 14) Regionale og lokale myndigheters rolle i forebyggingen og håndteringen av katastrofer er

⁵ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1303/2013 av 17. desember 2013 om fastsettelse av felles bestemmelser om Det europeiske fond for regionutvikling, Det europeiske sosialfond, Utjevningsfondet, Det europeiske fond for utvikling av landdistriktene og Det europeiske hav- og fiskerifond, og om fastsettelse av alminnelige bestemmelser om Det europeiske fond for regionutvikling, Det europeiske sosialfond, Utjevningsfondet og Det europeiske hav- og fiskerifond samt om oppheving av rådsforordning (EF) nr. 1083/2006 (EUT L 347 av 20.12.2013, s. 320).

⁶ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/60/EF av 23. oktober 2007 om vurdering og håndtering av risiko for oversvømmelse (EUT L 288 av 6.11.2007, s. 27).

av stor betydning, og deres beredskapsressurser må trekkes inn i hensiktsmessig omfang i alle samordnings- og utplasseringsaktiviteter i henhold til denne beslutning, i samsvar med medlemsstatenes institusjonelle og rettslige rammer, med sikte på å unngå overlapping og fremme samvirkingsevne. Disse myndighetene kan spille en viktig forebyggende rolle, og de er også de første som reagerer etter en katastrofe, sammen med sine frivillige ressurser. Derfor er det behov for løpende samarbeid lokalt, regionalt og tverrnasjonalt for å opprette felles varslingsystemer for hurtig innsats før rescEU mobiliseres, samt regelmessige offentlige opplysningskampanjer om tiltak ved førsteinnsats.

- 15) Ressursene i rescEU bør være fleksible og kunne endres for å håndtere nye utviklingsforløp og framtidige utfordringer, for eksempel følgene av klimaendringene.
- 16) Ettersom identifiserte risikoer, samlede ressurser og mangler vil variere over tid, er det nødvendig med fleksibilitet ved opprettelsen av rescEU. Kommisjonen bør derfor gis myndighet til å vedta gjennomføringsrettsakter der det ved fastsettelse av rescEU-ressursene tas hensyn til identifiserte risikoer, samlede ressurser og mangler.
- 17) For at rescEU-ressursene skal kunne fungere etter hensikten, bør det bevilges ytterligere midler til finansiering av tiltak innenfor rammen av unionsordningen.
- 18) Unionen bør kunne støtte medlemsstatene ved å samfinansiere utviklingen av rescEU-ressursene, herunder gjennom leie, leasing eller kjøp. Dette vil gjøre unionsordningen betraktelig mer effektiv ved å sikre tilgang til ressurser i tilfeller der effektiv katastrofeinnsats ellers ikke kan garanteres, særlig ved katastrofer med vidtrekkende konsekvenser for et betydelig antall medlemsstater. Gjennom felles innkjøp av ressurser burde man kunne oppnå storordriftsfordeler og samordne katastrofeinnsatsen bedre.
- 19) Ved fastsettelse av den finansielle støtten fra Unionen til utvikling av rescEU-ressurser bør det tas hensyn til listen over kategorier av støtteberettigede kostnader fastsatt i denne beslutning. Full finansiell støtte fra Unionen bør ytes for ressurser som trengs for å håndtere risikoer med lav sannsynlighet og store konsekvenser som kan få betydelige virkninger over landegrensene, og der gapanalyser av kapasitet gjennomført av nasjonale sivilberedskapsmyndigheter og Kommisjonen, viser at bered-

skapsnivåene i Unionen ikke kan anses som tilstrekkelig høye. For de ressursene som har de høyeste innkjøpskostnadene og løpende kostnadene, som ressurser til skogbrannsløking fra luften, bør det i vesentlig grad planlegges for samfinansiering. Nøyaktige samfinansieringssatser bør fastsettes i de årlige arbeidsprogrammene.

- 20) For å oppnå en balanse mellom nasjonalt ansvar og solidaritet mellom medlemsstatene bør en del av de operative kostnadene ved utplassering av rescEU-ressurser være berettiget til finansiell støtte fra Unionen.
- 21) Medlemsstatene eller deres borgere kan bli betydelig påvirket av katastrofer som inntreffer i tredjestater. I slike situasjoner bør rescEU-ressursene også være tilgjengelige for innsats utenfor Unionen. Av solidaritetshensyn medlemsstatene imellom bør de operative kostnadene ved utplassering av rescEU-ressurser utenfor Unionen dekkes over unionsbudsjettet.
- 22) For å sikre at innsatsen er både samordnet og hurtig, bør beslutninger om utplassering og demobilisering og alle beslutninger i tilfelle av innbyrdes motstridende anmodninger treffes av Kommisjonen i nært samarbeid med den anmodende medlemsstat og den medlemsstat som eier, leier eller leaser de aktuelle rescEU-ressursene. Kommisjonen og medlemsstaten som eier, leier eller leaser rescEU-ressursene, bør inngå operative kontrakter som angir vilkårene for utplassering av rescEU-ressursene.
- 23) Opplæring, forskning og innovasjon er viktige aspekter ved samarbeid på det sivile beredskapsområdet. For å gjøre opplæringen og øvelsene innen sivil beredskap mer effektive og formålstjenlige, fremme innovasjon og dialog og styrke samarbeidet mellom medlemsstatenes nasjonale sivilberedskapsmyndigheter og -tjenester er det nødvendig å opprette et kunnskapsnettverk for katastrofeberedskap i Unionen. Dette nettverket bør bygge på eksisterende strukturer, herunder sentre for fremragende forskning, universiteter, forskere og andre eksperter, unge yrkesutøvere og erfarne frivillige på området beredskapsledelse. Videre samarbeid med internasjonale organisasjoner om opplæring, forskning og innovasjon bør også styrkes og om mulig utvides til å omfatte tredjestater, særlig nabostater.
- 24) Sivilberedskapsaktørene vier sine liv til å hjelpe andre og investerer tid og krefter for å hjelpe personer i nød. Unionen bør anerkjenne

deres mot og engasjement for den sivile beredskapen i Unionen.

- 25) Selv om utviklingen med stadig flere katastrofer, både værrelaterte og knyttet til indre sikkerhet, har gjort styrket sivil beredskap til en av de fremste prioriteringene i Unionen, er det svært viktig å sikre en sterk territoriell og lokalt ledet dimensjon, da lokal innsats er den raskeste og mest effektive måten å begrense skader som skyldes en katastrofe.
- 26) Unionsordningens prosedyrer bør forenkles, effektiviseres og gjøres mer fleksible for å sikre at medlemsstatene raskt får tilgang til den bistand og de ressursene som er nødvendige for at innsatsen ved naturkatastrofer og menneskeskapte katastrofer skal være så rask og effektiv som mulig.
- 27) For å kunne utnytte eksisterende finansieringsordninger best mulig og hjelpe medlemsstater som yter bistand, herunder i innsatsen ved katastrofer utenfor Unionen, skal finansiering bevilges i henhold til artikkel 21, 22 og 23 i beslutning nr. 1313/2013/EU i samsvar med artikkel 191 nr. 1 i europaparlaments- og rådsforordning (EU, Euratom) 2018/1046⁷. Likevel bør særlig finansieringen av sivilberedskapstiltak og humanitær bistand holdes klart atskilt fra hverandre og være helt i tråd med deres respektive mål og lovfestede krav.
- 28) Det er viktig å sikre at medlemsstatene treffer alle nødvendige tiltak for effektivt å forebygge naturkatastrofer og menneskeskapte katastrofer og begrense virkningene av dem. Bestemmelsene i denne beslutning bør styrke forbindelsen mellom forebygging, beredskap og innsats innenfor rammen av unionsordningen. Det bør også sikres sammenheng med annet relevant unionsregelverk på områdene forebygging og håndtering av katastroferisiko, herunder når det gjelder tverrnasjonale forebyggende tiltak og innsats i forbindelse med trusler, for eksempel alvorlige helsetrusler over landegrensene, som fastsatt i europaparlaments- og rådsbeslutning nr. 1082/2013/EU⁸. Programmene for territorielt samarbeid innenfor rammen av utjevningspolitikken fastsetter særlige tiltak for å ta hensyn til mot-

standskraft mot katastrofer, risikoforebygging og risikohåndtering, og det bør gjøres en ytterligere innsats for sterkere integrasjon og større synergier. Videre bør alle tiltak være i samsvar med og bidra aktivt til å oppfylle internasjonale forpliktelser, for eksempel Sendai-rammeverket for katastrofeforebygging 2015–2030, Paris-avtalen vedtatt i henhold til De forente nasjoners rammekonvensjon om klimaendring og FNs 2030-program for bærekraftig utvikling.

- 29) For å sikre en sømløs omfattende utveksling av opplysninger om ressurser og moduler som er tilgjengelig for medlemsstatene, er det nødvendig at opplysningene som lastes opp til det felles krisekommunikasjons- og informasjonssystemet (CECIS), hele tiden holdes oppdatert. Når det gjelder opplysninger som framlegges via CECIS, bør medlemsstatene også registrere ressurser som de ikke har forpliktet seg til å holde i beredskap for den europeiske sivilberedskapsreserven, men som de har tilgjengelig for utplassering gjennom unionsordningen.
- 30) Det er like viktig å skape synergier og forbedre komplementariteten og samordningen mellom denne unionsordningen og andre unionsordninger, herunder med ordninger som kan bidra til å utbedre eller begrense skadene etter katastrofer.
- 31) For å endre kategoriene av støtteberettigede kostnader som skal brukes ved fastsettelse av Unionens finansielle støtte til utviklingen av rescEU-ressurser, bør myndigheten til å vedta rettsakter i samsvar med artikkel 290 i traktaten om Den europeiske unions virkemåte delegeres til Kommisjonen. Det er særlig viktig at Kommisjonen holder hensiktsmessige samråd under sitt forberedende arbeid, herunder på ekspertnivå, og at slike samråd gjennomføres i samsvar med prinsippene fastsatt i den tverrinstitusjonelle avtalen av 13. april 2016 om bedre regelverksutforming⁹. For å sikre at Europaparlamentet og Rådet deltar på like vilkår i utarbeidingen av delegerede rettsakter, skal de motta alle dokumenter samtidig som medlemsstatenes eksperter, og deres eksperter skal systematisk ha adgang til møtene i Kom-

⁷ Europaparlaments- og rådsforordning (EU, Euratom) 2018/1046 av 18. juli 2018 om finansielle regler for Unionens alminnelige budsjett, om endring av forordning (EU) nr. 1296/2013, (EU) nr. 1301/2013, (EU) nr. 1303/2013, (EU) nr. 1304/2013, (EU) nr. 1309/2013, (EU) nr. 1316/2013, (EU) nr. 223/2014, (EU) nr. 283/2014 og beslutning nr. 541/2014/EU og om oppheving av forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 (EUT L 193 av 30.7.2018, s. 1).

⁸ Europaparlaments- og rådsbeslutning 1082/2013/EU av 22. oktober 2013 om alvorlige helsetrusler over landegrensene og om oppheving av vedtak nr. 2119/98/EF (EUT L 293 av 5.11.2013, s. 1).

⁹ EUT L 123 av 12.5.2016, s. 1.

misjonens ekspertgrupper som arbeider med utarbeiding av delegerte rettsakter.

- 32) For å sikre ensartede vilkår for gjennomføringen av denne beslutning med hensyn til: fastsettelse av typene og antallet sentrale beredskapsressurser som den europeiske sivilberedskapsreserven har behov for; fastsettelse av de ressursene rescEU skal bestå av, samtidig som det tas hensyn til identifiserte risikoer, samlede ressurser og mangler; opprettelse, forvaltning og opprettholdelse av rescEU; opprettelse og organisering av Unionens kunnskapsnettverk for katastrofeberedskap; risikokategorier med lav sannsynlighet og store konsekvenser og nødvendige ressurser for å håndtere dem; samt kriterier og prosedyrer for å anerkjenne langvarig engasjement og ekstraordinære bidrag til Unionens sivile beredskap, bør Kommissjonen gis gjennomføringsmyndighet. Denne myndigheten bør utøves i samsvar med europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 182/2011¹⁰.
- 33) Ettersom målet for denne forordning, nemlig å øke den kollektive evnen til forebygging av, beredskap for og innsats ved katastrofer, ikke kan nås i tilstrekkelig grad av medlemsstatene, og derfor på grunn av tiltakets omfang og virkninger bedre kan nås på unionsplan, kan Unionen treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet som fastsatt i artikkel 5 i TEU. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet fastsatt i nevnte artikkel går denne beslutning ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå disse målene.
- 34) For å sikre en smidig overgang til en fullstendig gjennomføring av rescEU bør Kommissjonen i en overgangsperiode kunne yte finansiering for å sikre rask tilgang til relevante nasjonale ressurser. Kommissjonen og medlemsstatene bør bestrebe seg på å innhente ytterligere ressurser, herunder brannsløkkingshelikoptre, for allerede sommeren 2019 å kunne håndtere risikoen for skogbrann.
- 35) Beslutning 1313/2013/EU bør derfor endres.
- 36) For at tiltakene fastsatt i denne beslutning skal kunne komme til anvendelse umiddelbart, bør denne beslutning tre i kraft dagen etter at den er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.

TRUFFET DENNE BESLUTNING:

Artikkel 1

I beslutning 1313/2013/EU gjøres følgende endringer:

- 1) I artikkel 3 gjøres følgende endringer:
  - a) I nr. 1 gjøres følgende endringer:
    - i) Bokstav c) skal lyde:

«c) fremme en hurtig og effektiv innsats ved katastrofer eller overhengende fare for katastrofe, herunder ved å treffe tiltak for å begrense de umiddelbare virkningene av katastrofer.»
    - ii) Ny bokstav e) og f) skal lyde:

«e) øke tilgangen til og bruken av vitenskapelig kunnskap om katastrofer, og

f) trappe opp samarbeidet og samordningen på tverrnasjonalt plan og mellom medlemsstater som er utsatt for samme typer katastrofer.»
  - b) Nr. 2 bokstav a) skal lyde:

«a) de framskritt som er gjort med å gjennomføre rammen for katastroforebygging, målt i antall medlemsstater som har gjort opplysningene nevnt i artikkel 6 nr. 1 bokstav d) tilgjengelig for Kommissjonen.»
- 2) I artikkel 4 skal nytt nr. 12 lyde:

«12. «deltakende stat» en tredjestat som deltar i unionsordningen i samsvar med artikkel 28 nr. 1.»
- 3) I artikkel 5 nr. 1 gjøres følgende endringer:
  - a) Bokstav a) skal lyde:

«a) treffe tiltak for å styrke kunnskapsgrunnlaget om katastroferisikoer og for å legge bedre til rette for og fremme samarbeid og deling av kunnskap, resultatene av vitenskapelig forskning og innovasjon, beste praksis og opplysninger, herunder mellom medlemsstater som har felles risikoer.»
  - b) Bokstav f) skal lyde:

«f) sammenstille og formidle opplysningene som gjøres tilgjengelig av medlemsstatene, organisere utveksling av erfaringer fra vurdering av risikohåndteringsevne og legge til rette for formidling av god praksis når det gjelder planlegging av forebygging og beredskap, herunder gjennom frivillige fagfellevurderinger.»
  - c) Bokstav i) skal lyde:

«i) framheve betydningen av risikoforebygging og støtte medlemsstatene i deres

¹⁰ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 182/2011 av 16. februar 2011 om fastsettelse av allmenne regler og prinsipper for medlemsstatenes kontroll med Kommissjonens utøvelse av sin gjennomføringsmyndighet (EUT L 55 av 28.2.2011, s. 13).

bevisstgjørings-, informasjons- og opplærings tiltak overfor offentligheten samt støtte medlemsstatenes innsats for å informere offentligheten om varselingsystemer ved å utarbeide retningslinjer for slike systemer, herunder på tverrnasjonalt plan.».

4) Artikkel 6 skal lyde:

«Artikkel 6

Risikohåndtering

1. For å fremme en effektiv og sammenhengende tilnærming når det gjelder forebygging av og beredskap for katastrofer ved å utveksle ikke-følsomme opplysninger, altså opplysninger hvis avsløring ikke strider mot medlemsstatenes vesentlige sikkerhetsinteresser, og fremme utveksling av beste praksis innenfor unionsordningen, skal medlemsstatene
  - a) videreutvikle risikovurderinger på nasjonalt eller relevant regionalt plan,
  - b) videreutvikle vurderingen av risikohåndteringsevnen på nasjonalt eller relevant regionalt plan,
  - c) videreutvikle og forbedre sin planlegging av håndteringen av katastroferisiko på nasjonalt eller relevant regionalt plan,
  - d) gjøre tilgjengelig for Kommisjonen et sammendrag av de relevante delene av vurderingene nevnt i bokstav a) og b), med fokus på de viktigste risikoene. For de viktigste risikoene med virkninger over landegrensene, samt der det er relevant, for risikoer med lav sannsynlighet og store konsekvenser, skal medlemsstatene beskrive de forebyggende tiltakene og beredskapstiltakene som prioriteres. Sammendraget skal framlegges for Kommisjonen innen 31. desember 2020 og deretter hvert tredje år og når det foreligger større endringer,
  - e) delta på frivillig grunnlag i fagfelle vurderinger av vurderingen av risikohåndteringsevne.
2. Kommisjonen kan i samarbeid med medlemsstatene også opprette særskilte samrådsordninger for å bidra til en hensiktsmessig planlegging og samordning av forebygging og beredskap mellom medlemsstater som er utsatt for samme typer katastrofer, herunder for risikoer med virkninger over landegrensene og risikoer med

lav sannsynlighet og store konsekvenser som fastsatt i henhold til nr. 1 bokstav d).

3. Sammen med medlemsstatene skal Kommisjonen innen 22. desember 2019 videreutvikle retningslinjer for innsending av sammendraget nevnt i nr. 1 bokstav d).
  4. Dersom en medlemsstat ofte anmoder om samme type bistand gjennom unionsordningen for samme type katastrofe, kan Kommisjonen, etter en grundig analyse av årsakene og omstendighetene rundt aktiveringen og med sikte på å bidra til at den berørte medlemsstat kan styrke sitt forebyggings- og beredskapsnivå
    - a) anmode medlemsstaten om å framlegge ytterligere opplysninger om særlige forebyggende tiltak og beredskapstiltak knyttet til den risikoen den aktuelle typen katastrofe utgjør, og
    - b) på grunnlag av de framlagte opplysninger ved behov
      - i) foreslå utsending av en ekspertgruppe på stedet som kan gi råd om forebyggende tiltak og beredskapstiltak, eller
      - ii) komme med anbefalinger for å styrke forebyggings- og beredskapsnivået i den berørte medlemsstat. Kommisjonen og medlemsstaten skal holde hverandre underrettet om eventuelle tiltak som blir truffet på grunnlag av slike anbefalinger.
- Dersom en medlemsstat anmoder om samme type bistand gjennom unionsordningen for samme type katastrofe tre ganger i tre år på rad, får bokstav a) og b) anvendelse, med mindre en grundig analyse av årsakene til og omstendighetene rundt de hyppige aktiveringene viser at det ikke er nødvendig.».
- 5) I artikkel 10 skal nr. 1 lyde:

«1. Kommisjonen og medlemsstatene skal arbeide sammen for å forbedre planleggingen av katastrofeinnsatsen, både ved naturkatastrofer og menneskeskapte katastrofer, innenfor rammen av unionsordningen, herunder ved å utarbeide scenarier for katastrofeinnsats på grunnlag av risikovurderingene nevnt i artikkel 6 nr. 1 bokstav a) og oversikten over risikoer nevnt i artikkel 5 nr. 1 bokstav c), kartlegge ressurser og utarbeide planer for utplassering av beredskapsressurser.».

6) I artikkel 11 gjøres følgende endringer:

a) Overskriften skal lyde:

«**Europeisk sivilberedskapsreserve**»

b) Nr. 1 og 2 skal lyde:

«1. En europeisk sivilberedskapsreserve skal opprettes. Den skal bestå av en ressurs som medlemsstatene frivillig har forpliktet seg til å holde i beredskap, og skal omfatte moduler, andre beredskapsressurser og andre kategorier eksperter.

1a. Den bistanden en medlemsstat yter gjennom den europeiske sivilberedskapsreserven, skal supplere eksisterende ressurser i den anmodende medlemsstat, uten at det berører medlemsstatenes hovedansvar for katastroforebygging og -innsats på deres territorium.

2. På grunnlag av identifiserte risikoer, samlede ressurser og mangler skal Kommisjonen ved hjelp av gjennomføringsrettsakter vedtatt i henhold til artikkel 32 nr. 1 bokstav f), fastsette hvor mange og hva slags sentrale beredskapsressurser den europeiske sivilberedskapsreserven har behov for («kapasitetsmål»).

Kommisjonen skal i samarbeid med medlemsstatene overvåke hvilke framskritt som gjøres når det gjelder oppfyllelse av kapasitetsmålene fastsatt i gjennomføringsrettsaktene nevnt i første ledd i dette nummer, og identifisere potensielt alvorlige beredskapsmangler i den europeiske sivilberedskapsreserven. Dersom slike mangler identifiseres, skal Kommisjonen undersøke om medlemsstatene kan få tilgang til nødvendige ressurser utenfor den europeiske sivilberedskapsreserven. Kommisjonen skal oppmuntre medlemsstatene til å avhjelpe vesentlige beredskapsmangler i den europeiske sivilberedskapsreserven og kan støtte medlemsstatene i samsvar med artikkel 20, artikkel 21 nr. 1 bokstav i) og artikkel 21 nr. 2.».

7) Artikkel 12 skal lyde:

«*Artikkel 12*

rescEU

1. rescEU skal opprettes for å yte bistand i mer omfattende situasjoner der de samlede eksisterende ressurser på nasjonalt plan og ressursene som medlemsstatene har forpliktet seg til å holde i beredskap for den europeiske sivilbe-

redskapsreserven, under de rådende omstendigheter ikke er i stand til å sikre en effektiv innsats ved ulike typer katastrofer som nevnt i artikkel 1 nr. 2.

For å sikre en effektiv katastrofeinnsats skal Kommisjonen og medlemsstatene der det er relevant, sikre at rescEU-ressursene er hensiktsmessig geografisk fordelt.

2. Kommisjonen skal ved hjelp av gjennomføringsrettsakter vedtatt i henhold til artikkel 32 nr. 1 bokstav g) fastsette hvilke ressurser rescEU skal bestå av, idet det tas hensyn til identifiserte og nye risikoer, samlede ressurser og mangler på unionsplan, særlig når det gjelder skogbrannsløkking fra luften, kjemiske, biologiske, radiologiske og kjernefysiske hendelser og akuttmedisinsk beredskap. Disse gjennomføringsrettsaktene skal sikre samsvar med annen gjeldende unionsrett. Den første av disse gjennomføringsrettsaktene skal vedtas innen 22. juni 2019.

3. rescEU-ressursene skal kjøpes, leies eller leases av medlemsstatene. For dette formål kan Kommisjonen gi medlemsstatene direkte tilskudd uten å utstede forslagsinnbydelse. Dersom Kommisjonen kjøper inn rescEU-ressurser på vegne av medlemsstatene, skal den felles framgangsmåte for tildealing av kontrakter komme til anvendelse. Finansiell støtte fra Unionen skal tildeles i samsvar med Unionens finansielle regler.

RescEU-ressursene skal oppbevares av de medlemsstatene som kjøper inn, leier eller leaser disse ressursene. Når det gjelder felles innkjøp, skal rescEU-ressursene oppbevares av de medlemsstatene de er innkjøpt på vegne av.

4. Kommisjonen skal i samråd med medlemsstatene fastsette kvalitetskravene til beredskapsressursene som inngår i rescEU. Kvalitetskravene skal være basert på etablerte internasjonale standarder der slik standarder finnes.

5. Den medlemsstat som eier, leier eller leaser rescEU-ressurser, skal påse at disse ressursene registreres i CECIS, og at de er tilgjengelige og kan settes inn i innsats innenfor rammen av unionsordningen.

RescEU-ressurser kan bare brukes for nasjonale formål som nevnt i artikkel 23 nr. 4a, når de ikke brukes eller trenges til innsats innenfor rammen av unionsordningen.

RescEU-ressursene skal brukes i samsvar med gjennomføringsrettsaktene vedtatt i henhold til artikkel 32 nr. 1 bokstav g) og operative kontrakter mellom Kommisjonen og den medlemsstat som eier, leier eller leaser ressursene, der de nærmere vilkårene for utplassering av rescEU-ressurser, herunder deltakende personell, er angitt.

6. RescEU-ressursene skal være tilgjengelige for innsats innenfor rammen av unionsordningen etter en anmodning om bistand gjennom ERCC i samsvar med artikkel 15 eller artikkel 16 nr. 1–9 og nr. 11, 12 og 13. Beslutningen om utplassering og demobilisering og alle beslutninger i tilfelle av innbyrdes motstridende anmodninger skal treffes av Kommisjonen i nært samarbeid med den anmodende medlemsstat og den medlemsstat som eier, leier eller leaser de aktuelle rescEU-ressursene, i samsvar med nr. 5 tredje ledd.

Den medlemsstat på hvis territorium rescEU-ressursene er satt inn i innsats, skal ha ansvar for å lede innsatsen. Ved utplassering av rescEU-ressurser utenfor Unionen skal den medlemsstat som oppbevarer ressursene, ha ansvar for å sikre at de integreres fullt ut i den samlede innsatsen.

7. Ved utplassering skal Kommisjonen komme til enighet med den anmodende medlemsstat gjennom ERCC om hvordan rescEU-ressursene skal settes inn i den operative innsatsen. Den anmodende medlemsstat skal legge til rette for den operative samordningen mellom egne ressurser og rescEU-ressurser under innsatsen.
8. Kommisjonen skal ved behov legge til rette for samordning av de ulike beredskapsressursene gjennom ERCC i samsvar med artikkel 15 og 16.
9. Medlemsstatene skal underrettes om rescEU-ressursenes operative status gjennom CECIS.
10. Dersom en katastrofe som inntreffer utenfor Unionen, vil kunne ramme en eller flere medlemsstater eller deres

borgere i vesentlig grad, kan rescEU-ressurser settes inn i samsvar med nr. 6–9.

Når rescEU-ressurser settes inn i tredjestater, kan medlemsstatene i særlige tilfeller nekte å sette inn eget personell i samsvar med gjennomføringsrettsakten vedtatt i henhold til artikkel 32 nr. 1 bokstav g) og de nærmere vilkårene i de operative kontraktene nevnt i nr. 5 tredje ledd.».

- 8) I artikkel 13 gjøres følgende endringer:
  - a) Overskriften skal lyde:
«Unionens kunnskapsnettverk for katastrofeberedskap».
  - b) I nr. 1 gjøres følgende endringer:
    - i) Innledningen skal lyde:
 «1. Kommisjonen skal opprette et nettverk av relevante aktører og institusjoner innen sivil beredskap og katastrofehandtering, herunder sentre for fremragende forskning, universiteter og forskere, som til sammen med Kommisjonen utgjør et kunnskapsnettverk for katastrofeberedskap i Unionen. Kommisjonen skal ta behørig hensyn til den sakkunnskapen som finnes i medlemsstatene og i organisasjoner som er aktive på bakken.
 Nettverket skal tilstrebe lik kjønnsfordeling og skal utføre følgende oppgaver på området opplæring, øvelser, erfaringsbasert læring og kunnskapsformidling, i relevante tilfeller i nært samarbeid med relevante kunnskapssentre:».
    - ii) Bokstav a) skal lyde:
 «a) utarbeide og forvalte et opplæringsprogram for personell fra sivilforsvaret og beredskapsledere innen forebygging av, beredskap for og innsats ved katastrofer. Programmet skal være slik at det fremmer utveksling av beste praksis på det sivile beredskapsområdet og skal inneholde felles kurs og et system for utveksling av sakkunnskap på området beredskapsledelse, herunder utveksling av unge yrkesutøvere og erfarne frivillige, og utsen-

ding av eksperter fra medlemsstatene.

Opplæringsprogrammet skal ha til formål å bedre samordningen, kompatibiliteten og komplementariteten mellom ressursene nevnt i artikkel 9, 11 og 12 og forbedre kompetansen hos ekspertene som nevnt i artikkel 8 bokstav d) og f),».

iii) Bokstav f) skal lyde:

«f) stimulere til forskning og innovasjon og oppmuntre til innføring og bruk av relevant ny teknologi som er til nytte for unionsordningen.».

c) Nytt nr. 4 skal lyde:

«4. Kommisjonen skal styrke samarbeidet om opplæring og øke utvekslingen av kunnskap og erfaring mellom Unionens kunnskapsnettverk for katastrofeberedskap og internasjonale organisasjoner og tredjestater for å bidra til å oppfylle internasjonale forpliktelser når det gjelder katastroforebygging, særlig innenfor Sendai-rammeverket for katastroforebygging 2015–2030 vedtatt 18. mars 2015 på FNs tredje verdenskonferanse om katastroforebygging i Sendai, Japan.».

9) Artikkel 15 nr. 1 skal lyde:

«1. Når en katastrofe inntreffer i Unionen, eller ved en overhengende fare for at en katastrofe kan inntreffe, kan den berørte medlemsstat anmode om bistand gjennom ERCC. Anmodningen skal være så konkret som mulig. En anmodning om bistand utløper etter en periode på høyst 90 dager, med mindre ERCC mottar nye opplysninger som begrunner behovet for fortsatt eller ytterligere bistand.».

10) I artikkel 16 skal nr. 1 og 2 lyde:

«1. Når en katastrofe inntreffer utenfor Unionen, eller ved en overhengende fare for at en katastrofe kan inntreffe, kan den berørte stat anmode om bistand gjennom ERCC. Bistand kan også anmodes gjennom eller av De forente nasjoner og FNs organisasjoner eller en relevant internasjonal organisasjon. En anmodning om bistand utløper etter en periode på høyst 90 dager, med mindre ERCC mottar nye opplysninger som

begrunner behovet for fortsatt eller ytterligere bistand.

2. Innsats i henhold til denne artikkel kan gjennomføres enten som en frittstående hjelpeaksjon eller som et bidrag til en aksjon som ledes av en internasjonal organisasjon. Unionens samordning skal være fullt integrert med den samlede samordning som ytes av FNs kontor for samordning av humanitære aktiviteter (OCHA), og skal respektere dets ledende rolle. Ved menneskeskapt katastrofer eller sammensatte nødssituasjoner bør Kommisjonen sikre samsvarende med den europeiske enighet om humanitær bistand¹¹ og respekt for humanitære prinsipper.

11) Artikkel 19 nr. 1 skal lyde:

«1. Den finansielle rammen for gjennomføring av unionsordningen i tidsrommet 2014–2020 skal være 574 028 000 euro i løpende priser.

425 172 000 euro i løpende priser skal komme fra budsjettpost 3 «Sikkerhet og unionsborgerskap» i den flerårige finansielle rammen, og 148 856 000 euro i løpende priser fra budsjettpost 4 «Et globalt Europa».».

12) Ny artikkel 20a skal lyde:

«Artikkel 20a

Synlighet og utmerkelse

1. All bistand og finansiering som ytes i henhold til denne beslutning, skal gi Unionen behørig synlighet, herunder ved at Unionens emblem gis en framtrekkende plass på ressursene nevnt i artikkel 11, artikkel 12 og artikkel 21 nr. 2 bokstav c). Kommisjonen skal utarbeide en kommunikasjonsstrategi for å synliggjøre for borgerne de konkrete resultatene av tiltakene truffet i henhold til unionsordningen.

2. Kommisjonen skal dele ut medaljer for å anerkjenne og hedre et langvarig engasjement for og ekstraordinære bidrag til Unionens sivile beredskap.».

13) I artikkel 21 gjøres følgende endringer:

a) Nr. 1 bokstav j) skal lyde:

«j) opprettelse, forvaltning og opprettholdelse av rescEU-ressurser i samsvarende med artikkel 12,».

b) I nr. 2 gjøres følgende endringer:

i) I første ledd skal bokstav c) lyde:

¹¹ EUT C 25 av 30.1.2008, s. 1.»

«c) kostnader som er nødvendige for å oppgradere eller utbedre beredskapsressurser til en tilstand der de står klare og er tilgjengelige for utsending som en del av den europeiske sivilberedskapsreserven i samsvar med kvalitetskravene til denne reserven og der det er relevant, med de anbefalinger som er formulert i sertifiseringsprosessen («tilpasningskostnader»). Disse kostnadene kan omfatte kostnader knyttet til modulenes og andre beredskapsressursers funksjonalitet og samvirkingsevne, selvstendighet, selvforsyning, egnethet for transport, emballasje samt andre nødvendige kostnader, forutsatt at de spesifikt gjelder ressursenes deltakelse i den europeiske sivilberedskapsreserven.

Tilpasningskostnadene kan omfatte:

- i) 75 % av de støtteberettigede kostnadene ved oppgradering, forutsatt at beløpet ikke overstiger 50 % av den gjennomsnittlige kostnaden ved utvikling av ressursen, og
  - ii) 75 % av de støtteberettigede kostnadene ved utbedring.
- Beredskapsressurser som får finansiering i henhold til punkt i) og ii), skal stå tilgjengelig som del av den europeiske sivilberedskapsreserven i en minsteperode som er knyttet til mottatt finansiering, og som varer fra tre til ti år regnet fra de faktisk blir tilgjengelige som del av den europeiske sivilberedskapsreserven, med mindre de har en kortere økonomisk levetid.
- Tilpasningskostnadene kan bestå av enhetskostnader eller faste beløp fastsatt per type ressurs.».
- ii) Første ledd bokstav d) og annet ledd oppheves.
  - c) Nytt nr. 3, 4 og 5 skal lyde:
    - «3. Den finansielle støtten til tiltakene nevnt i nr. 1 bokstav j), skal omfatte kostnader som er nødvendige for å sikre at rescEU-ressursene er tilgjengelige og kan settes inn i innsats

innenfor rammen av unionsordningen i samsvar med annet ledd i dette nummer.

Kommisjonen skal sikre at den finansielle støtten nevnt i dette nummer, tilsvarende minst 80 % og høyst 90 % av anslått samlet kostnad for å sikre at rescEU-ressursene er tilgjengelige og kan settes inn i innsats innenfor rammen av unionsordningen. Det resterende beløpet skal dekkes av de medlemsstatene som oppbevarer rescEU-ressursene. Anslått samlet kostnad for hver type rescEU-ressurs skal fastsettes ved hjelp av gjennomføringsrettsakter vedtatt i henhold til artikkel 32 nr. 1 bokstav g). Ved beregning av anslått samlet kostnad skal det tas hensyn til kategoriene av støtteberettigede kostnader fastsatt i vedlegg Ia.

Kommisjonen gis myndighet til å vedta delegerte rettsakter i samsvar med artikkel 30 for å endre vedlegg Ia med hensyn til kategoriene av støtteberettigede kostnader.

Den finansielle støtten nevnt i dette nummer, kan gjennomføres gjennom flerårige arbeidsprogrammer. For tiltak som løper over mer enn ett år, kan budsjettforpliktelsene fordeles i årlige delbeløp.

4. For ressurser som er opprettet for å håndtere risikoer med lav sannsynlighet og store konsekvenser, og som er fastsatt ved hjelp av gjennomføringsrettsakter vedtatt i henhold til artikkel 32 nr. 1 bokstav ha), skal den finansielle støtten fra Unionen dekke alle kostnader som er nødvendige for å sikre at de er tilgjengelige og kan settes inn i innsats.
  5. Kostnadene nevnt i nr. 3 kan bestå av enhetskostnader, faste beløp eller faste satser, fastsatt per kategori eller type ressurs, alt etter som.».
- 14) I artikkel 23 gjøres følgende endringer:
- a) Overskriften skal lyde:

«Støtteberettigede tiltak når det gjelder utstyr og innsats».
  - b) Nytt nummer 1a skal lyde:

- «1a. Den finansielle støtten fra Unionen til transport av ressurser som medlemsstatene ikke har forpliktet seg til å holde i beredskap for den europeiske sivilberedskapsreserven, men som settes inn ved en katastrofe eller en overhengende fare for katastrofe i eller utenfor Unionen, skal ikke overstige 75 % av de samlede tilskuddsberettigede kostnadene.»
- c) Nr. 2, 3 og 4 skal lyde:
- «2. Unionens finansielle støtte til ressursene som medlemsstatene har forpliktet seg til å holde i beredskap for den europeiske sivilberedskapsreserven, skal ikke overstige 75 % av kostnadene ved drift av ressursene, transport inkludert, ved en katastrofe eller en overhengende fare for katastrofe i Unionen eller en deltakende stat.
3. Unionens finansielle støtte til transport skal ikke overstige 75 % av de samlede tilskuddsberettigede kostnadene knyttet til transport av de ressursene medlemsstatene har forpliktet seg til å holde i beredskap for den europeiske sivilberedskapsreserven, når de settes inn ved en katastrofe eller en overhengende fare for katastrofe utenfor Unionen som nevnt i artikkel 16.
4. Unionens finansielle støtte til transportressurser kan i tillegg dekke inntil 100 % av de samlede støtteberettigede kostnadene beskrevet i bokstav a), b), c) og d) dersom dette er nødvendig for at medlemsstatene skal kunne slå sammen sin bistand på en operativt effektiv måte, og dersom kostnadene gjelder noe av det følgende:
- a) korttidsleie av lagerkapasitet for midlertidig lagring av bistand fra medlemsstatene med sikte på å legge til rette for samordning av transporten av slik bistand,
- b) transport fra medlemsstaten som tilbyr bistand, til medlemsstaten som legger til rette for samordning av transporten,
- c) ompakking av medlemsstatenes bistand med henblikk på maksimal utnyttelse av tilgjengelig transportkapasitet eller for å oppfylle konkrete operative behov, eller
- d) lokal transport, transitt og lagring av felles bistand med sikte på å sikre en samordnet levering på bestemmelsesstedet i den anmodende stat.
- 4a. Når rescEU-ressurser brukes til nasjonale formål i samsvar med artikkel 12 nr. 5, skal alle kostnader, herunder til vedlikehold og utbedring, dekkes av den medlemsstat som anvender ressursene.
- 4b. Ved utplassering av rescEU-ressurser innenfor rammen av unionsordningen skal den finansielle støtten fra Unionen dekke 75 % av de operative kostnadene.
- Som unntak fra første ledd skal den finansielle støtten fra Unionen dekke 100 % av de operative kostnadene for rescEU-ressurser som er nødvendige for å håndtere risikoer med lav sannsynlighet og store konsekvenser, når disse ressursene settes inn i innsats innenfor rammen av unionsordningen.
- 4c. Ved utplassering utenfor Unionen som nevnt i artikkel 12 nr. 10, skal den finansielle støtten fra Unionen dekke 100 % av de operative kostnadene.
- 4d. Dersom den finansielle støtten fra Unionen som nevnt i denne artikkel ikke dekker 100 % av kostnadene, skal resten av kostnadene dekkes av den som har anmodet om bistand, med mindre annet er avtalt med den medlemsstaten som har tilbudt bistand eller den medlemsstaten som oppbevarer rescEU-ressursene.».
- d) Nytt nr. 8 skal lyde:
- «8. Transportkostnadene kan bestå av enhetskostnader, faste beløp eller faste satser, fastsatt per kostnadskategori.».
- 15) I artikkel 26 skal nr. 1 og 2 lyde:
- «1. Tiltak som mottar finansiell støtte i henhold til denne beslutning, skal ikke motta støtte fra Unionens øvrige finansieringsordninger. I samsvar med artikkel 191 nr. 1 i forordning (EU, Euratom) 2018/1046¹² skal imidlertid ikke finan-

siell støtte gitt i henhold til artikkel 21, 22 og 23 i denne beslutning, være til hinder for finansiering fra andre unionsordninger i samsvar med vilkårene fastsatt der.

Kommisjonen skal sikre at de som søker om og de som mottar finansiell støtte i henhold til denne beslutning, underretter Kommisjonen om hvilken finansiell støtte de mottar fra andre kilder, herunder Unionens alminnelige budsjett, og om alle pågående søknader om slik støtte.

2. Det skal utvikles synergier, komplementaritet og økt samordning med andre unionsordninger, for eksempel ordninger til støtte for utjevning, utvikling av landdistriktene, forskning, helse og migrasjons- og sikkerhetspolitikk samt Den europeiske unions solidaritetsfond. Ved innsats i forbindelse med humanitære kriser i tredjestater skal Kommisjonen sikre komplementaritet og sammenheng mellom tiltak som finansieres i henhold til denne beslutning, og tiltak som finansieres i henhold til forordning (EF) nr. 1257/96, og at tiltakene gjennomføres i tråd med den europeiske enighet om humanitær bistand.

16) I artikkel 28 gjøres følgende endringer:

- a) Nr. 1 skal lyde:
  - «1. Unionsordningen er åpen for deltakelse for
    - a) stater i Det europeiske frihandelsforbund (EFTA) som er medlemmer av Det europeiske økonomiske samarbeidsområde (EØS), i samsvar med vilkårene i EØS-avtalen, og andre europeiske stater når avtaler og framgangsmåter tillater det,
    - b) tiltredende stater, kandidatstater og potensielle kandidatstater, i samsvar med de allmenne prinsippene og vilkårene for disse statenes deltakelse i unionspro-

grammer som er fastsatt i de respektive rammeavtalene og beslutninger tatt av assosieringsråd, eller lignende avtaler.

- 1a. Deltakelse i unionsordningen skal omfatte medvirkning i ordningens aktiviteter i samsvar med de mål, krav, kriterier, prosedyrer og frister som er fastsatt i denne beslutning, og skal være i samsvar med de særlige kravene som er fastsatt i avtalene mellom Unionen og den deltakende medlemsstaten.».

b) Nr. 3 skal lyde:

«3. Internasjonale og regionale organisasjoner og stater som deltar i den europeiske nabostatspolitikken, kan samarbeide om aktiviteter innenfor rammen av unionsordningen dersom relevante bilaterale eller multilaterale avtaler mellom disse organisasjonene eller statene og Unionen tillater det.».

17) Artikkel 30 skal lyde:

«*Artikkel 30*

Utøvelse av delegert myndighet

1. Myndigheten til å vedta delegerte rettsakter gis Kommisjonen med forbehold for vilkårene fastsatt i denne artikkel.
2. Myndigheten til å vedta delegerte rettsaker nevnt i artikkel 19 nr. 5 og 6, er gitt Kommisjonen til og med 31. desember 2020.
3. Myndigheten til å vedta delegerte rettsakter nevnt i artikkel 21 nr. 3, gis Kommisjonen på ubestemt tid fra 21. mars 2019.
4. Den delegerte myndigheten nevnt i artikkel 19 nr. 5 og 6 og artikkel 21 nr. 3, kan når som helst tilbakekalles av Europaparlamentet eller Rådet. En beslutning om tilbakekalling innebærer at den delegerte myndigheten som angis i beslutningen, opphører å gjelde. Den får anvendelse dagen etter at den er kunngjort i *Den europeiske unions tidende* eller på et senere tidspunkt angitt i beslutningen. Den berører ikke gyldigheten av delegerte rettsakter som allerede er trådt i kraft.
5. Før Kommisjonen vedtar en delegert rettsakt, skal den rådføre seg med eksperter utpekt av hver medlemsstat i samsvar med prinsippene fastsatt i den

¹² Forordning (EU, Euratom) 2018/1046 i europaparlaments- og rådsrekommendasjon av 18. juli 2018 om finansielle regler for Unionens alminnelige budsjett, om endring av forordning (EU) nr. 1296/2013, (EU) nr. 1301/2013, (EU) nr. 1303/2013, (EU) nr. 1304/2013, (EU) nr. 1309/2013, (EU) nr. 1316/2013, (EU) nr. 223/2014, (EU) nr. 283/2014, og beslutning nr. 541/2014/EU og om oppheving av forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 (EUT L 193 av 30.7.2018, s. 1).».

- tverrinstitusjonelle avtalen av 13. april 2016 om bedre regelverksutforming.
6. Så snart Kommisjonen vedtar en delegert rettsakt, skal den underrette Europaparlamentet og Rådet samtidig om dette.
  7. En delegert rettsakt vedtatt i henhold til artikkel 19 nr. 5 og 6 og artikkel 21 nr. 3, skal tre i kraft bare dersom verken Europaparlamentet eller Rådet har gjort innsigelse innen en frist på to måneder etter at rettsakten ble meddelt Europaparlamentet og Rådet, eller dersom Europaparlamentet og Rådet innen utløpet av denne fristen begge har underrettet Kommisjonen om at de ikke kommer til å gjøre innsigelse. Denne perioden skal forlenges med to måneder på initiativ fra Europaparlamentet eller Rådet.».
- 18) I artikkel 32 nr. 1 bokstav g) og h) skal lyde:
- «g) opprettelse, forvaltning og opprettholdelse av rescEU i henhold til artikkel 12, herunder kriterier for beslutninger om utplassering, operative prosedyrer samt kostnader som nevnt i artikkel 21 nr. 3,
  - h) opprettelse og organisering av Unionens kunnskapsnettverk for katastrofeberedskap som fastsatt i artikkel 13,
    - ha) risikokategorier med lav sannsynlighet og store konsekvenser og nødvendige ressurser for å håndtere dem som nevnt i artikkel 21 nr. 4,
    - hb) kriterier og prosedyrer for å anerkjenne langvarig engasjement og ekstraordinære bidrag til Unionens sivile beredskap som nevnt i artikkel 20a.».
- 19) Artikkel 34 skal lyde:
- «Artikkel 34*
- Vurdering**
1. Det skal føres regelmessig tilsyn med gjennomføringen av tiltak som mottar finansiell støtte.
  2. Kommisjonen skal annethvert år framlegge en rapport for Europaparlamentet og Rådet om innsatsen og framskrittene som er gjort i henhold til artikkel 11 og 12. Rapporten skal inneholde opplysninger om framskrittene som er gjort når det gjelder oppfyllelse av kapasitetsmålene og gjenstående kapasitetsmangler som nevnt i artikkel 11 nr. 2, idet det tas hensyn til opprettelsen av rescEU-ressurser i samsvar med artikkel 12. Rapporten skal også gi en oversikt over den budsjettmessige og kostnadsmessige utviklingen for beredskapsressursene og en vurdering av behovet for å utvikle disse ressursene videre.
3. Kommisjonen skal vurdere anvendelsen av denne beslutning og innen 31. desember 2023 og deretter hvert femte år legge fram for Europaparlamentet og Rådet en melding om denne beslutnings virkning, kostnadseffektivitet og fortsatte gjennomføring, særlig med hensyn til artikkel 6 nr. 4 og rescEU-ressursene. Meldingen skal, dersom det er relevant, være ledsaget av forslag til endring av denne beslutning.».
- 20) Artikkel 35 skal lyde:
- «Artikkel 35*
- Overgangsbestemmelser**
- Fram til 1. januar 2025 kan det gis finansiell støtte fra Unionen for å dekke 75 % av kostnadene som er nødvendige for å sikre tilgang til nasjonale ressurser tilsvarende dem som er definert i samsvar med artikkel 12 nr. 2. For dette formål kan Kommisjonen gi medlemsstatene direkte tilskudd uten å utstede forslagsinnbydelse.
- Fram til utgangen av overgangsperioden skal ressursene nevnt i første ledd betegnes som rescEU-ressurser.
- Som unntak fra artikkel 12 nr. 6 skal beslutningen om utplassering av ressursene nevnt i første ledd, treffes av den medlemsstaten som har stilt dem til rådighet som rescEU-ressurser. Dersom en medlemsstat på grunn av en nasjonal katastrofesituasjon, force majeure eller unntaksvis alvorlige årsaker er forhindret fra å gjøre nevnte ressurser tilgjengelig ved en bestemt katastrofe, skal nevnte medlemsstat underrette Kommisjonen om dette så snart som mulig ved å henvide til denne artikkel.».
- 21) Artikkel 38 utgår.
- 22) I hele beslutningsteksten skal henvisningene til «den europeiske beredskapsressursen for katastrofesituasjoner», «EERC» og «frivillig beredskapsressurs» erstattes med en henvisning til «den europeiske sivilberedskapsreserven».
- 23) Vedlegg Ia i vedlegget til denne forordning tilføyes.

Artikkel 2

Denne beslutning trer i kraft dagen etter at den er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.

Eksisterende ordninger som omfattes av artikkel 28 i beslutning nr. 1313/2013/EU, fortsetter å gjelde inntil de eventuelt erstattes.

Utferdiget i Strasbourg 13. mars 2019.

For Europaparlamentet For Rådet

A. TAJANI

President

G. CIAMBA

President

VEDLEGG

«Vedlegg IA

Kategorier av kostnader som kan være støtteberettiget ved beregning av anslåtte samlede kostnader i samsvar med artikkel 21 nr. 3

1. Utstyrskostnader
2. Vedlikeholdskostnader, herunder reparasjonskostnader
3. Forsikringskostnader
4. Opplæringskostnader
5. Lagerkostnader
6. Registrerings- og sertifiseringskostnader
7. Kostnader til forbruksvarer
8. Nødvendige personalkostnader for å sikre at rescEU-ressursene er tilgjengelige og kan settes inn i innsats.»
